

הרפתקאות ה-"עז" בשבילי בבל.

מאת: אריק פלדמן צילום: Ulrich Hoschek

שניידר בגרמניה. בועז אמנם התייחס לדבר כאל "עוד אירוע", אך אנו פשוטי העם שעדיין מתרגשים מאבק כוכבים היינו מוקסמים מרעיון של אירוע אשר מכנס "פיגורות" מכל העולם לשם בניה ולא לשם תחרות או רכיבת ראווה, מה גם שמעורב בו שם כמו דידי שניידר. אי לכך ובהתאם לזאת החלטנו להציק לבועז ולכנסו לראיון עומק ושיחת "שורשים" על הפרויקט /אירוע הייחודי אשר יוכל אולי יום אחד להוות דוגמא למנהלי השטח המקומיים שלנו.

דידי שניידר והשורשים הישראלים

לותיקי הענף השם דידי שניידר מצלצל מוכר בתוקף היותו המתכנן של פארק האופניים צובייק זצ"ל, פארק אופניים לרכיבת אקסטרים אשר הוקם בקול תרועה רמה על ידי מספר יזמים בפאתי צובה ונכחד זמן קצר אחר כך. דידי אשר הובא אז במיוחד מגרמניה להכניס במקומיים תרבות אקסטרים בין לאומית נחשב כבר אז לאחד מבוני המסלולים המוכשרים והידועים בעולם. במסגרת מסע יחסי הציבור של צובייק, הוזמנו מספר רוכבים "משפיעים" לסדנת רכיבה אשר הועברה ע"י דידי אשר בנוסף לכישרונו הגדול כבונה ומתכנן מסלולים הוא גם סוג של "רוכב על" ומתחרה לשעבר בסבב ה-DH וה-BMX Racing העולמי. זה למעשה היה המגע הראשון של הגרמני גדול הגוף עם סצנת הרכיבה המקומית ועם הפרסונות שמרכיבות אותה באותם ימים. הפארק כאמור נסגר, לדאבון ליבנו זמן קצר אח"כ, אך נראה שרושם שהותירו בדידי מייצגי ה"סצינה" הישראלית היה כה חזק שכעבור כמה שנים הוזמנו על ידו שני נציגים מקומיים ע"מ לקחת חלק באירוע אופניים ייחודי מאד בפארק האופניים אותו הוא מנהל בגרמניה. להלן-האירוע!!

גם אנחנו ירוקים! הטרנד האקולוגי אשר הגיע באיחור אלגנטי למחוזותינו, סוף סוף תקע יתד כאן בלבנט. אחת מ"תופעות הלוואי" של סחף חיובי זה, הוא הפיכת ענף האופניים לקונצנוס, כאשר התמורה לה זוכים רוכבי האופניים, היא הקמת פרויקטים תשתיתיים ברמה הלאומית והמוניציפאלית. פתיחת סינגלים ארוכים בשטחים פתוחים וביערות הם כבר חלק בלתי נפרד מתוכנית העבודה השנתית של קק"ל, שבילים סובבי ערים לרכיבת שטח, קרטוריומים ופאמפטרים גם הם כבר לא נראים כמו רעיון הזוי בעיני מנהלי מחלקות ספורט של רשויות מקומיות. אחת מדמויות המפתח בענף הכשרת וקידום תשתיות האופניים בארץ הוא בועז גורן מנכ"ל "עז הרים תשתיות". ברזומה של עז הרים תשתיות אפשר למצוא פרויקטים אשר הפכו למונומנטים במפת שבילי האופניים בארץ, ביניהם אפשר למצוא את מסלול הרד בול ומסלול אליפות ישראל במנרה, מסלול ה-DH בבית קשת אשר היה הבסיס להכשרת השביל ע"י קק"ל מאוחר יותר, מסלול ה-DH הר-אדר אשר החזיר את נשמתו לאלוהי הסינגלים בשריפה גדולה ועוד כמה פופולאריים יותר או פחות ברחבי הארץ. בנוסף לכך עז הרים היא האחראית להקמת המסלולים הייחודיים בכל תחריות רד בול בארץ, בהן, דאון טאון יפו אשר יזכר במחוזותינו לדיראון עולם, המרוץ הלילי בשחרות ומרוץ הדואל סללום בחיפה אשר מחזיק לעת עתה בתואר מרוץ האופניים עם התפאורה היפה ביותר שנערך בארץ (ולטעמי בין היפים בעולם). באירוע השקה של אחד מהמסלולים בהכשרתו של ה"עז" עת אני מנסה לדלות ממנו פיסות מידע על המסלול, בינות המלל האין סופי של נמרוד כהן לתוך המיקרופון והספק פיכחות שלי מנהרות הבירה שזרמו שם, בועז "זרק לי" משהו על אירוע ייחודי של בנית שביל בו הוא נטל חלק יחד עם עוד כמה "בנאים" מפורסמים מהעולם בפארק של דידי

המתבקש באירועי אופניים אחרים. מהותו של "האירוע" הייתה בניית מסלול רכיבה ייחודי, אשר יורכב ממספר רב של מקטעים אשר יחוברו בסופו של דבר לשביל הומוגני אחד אשר יתרום לרווחתה של הקהילה המקומית ושל משתמשי הפארק, להלן ה-Evil Eye. לצורך כך הקצתה הרשות המקומית מדרון בתול בפארק האופניים Bischofsmaais אותו בנה ומנהל בזיכיון מר שניידר. את הבניה והתכנון הוא הפקיד בידי חבורה של 12 רוכבים "בנאים" אשר כאמור הוזמנו על ידו ממקומות שונים בעולם ומקרעים שונים של רכיבה ובניה. הרעיון באופן כללי היה לבנות מסלול אחד אשר יכיל בתוכו מקסימום סגנונות רכיבה והכול תחת המעטפת הפילוסופית של דידי אשר דבקה ב "מקסימום זרימה" ..

דידי ושנים עשר הגמדים

חבורת הבנאים אשר נבחרה ונאספה ע"י דידי היא לא מפחות ממיצוי כל ענף האופניים האקסטרימי העולמי. היו שם בונים מארה"ב אשר ייצגו סגנונות בנייה ורכיבה מתחום ה-DH והדירט, בנאים מקנדה שייצגו את ה-FR והנרות שור, רוכבים אירופאים מאוסטריה וגרמניה שייצגו את מסלולי היערות עתירי המכשולים הטבעיים, בנאים משוויץ שייצגו את המדרונות הסלעיים של מרומי האלפים ושני ישראלים, בועז גורן ורמי גולד שבאו בעיקר ללמוד ולתרום מניסיונם בבניית מסלולים באזור נטול מדרונות תלולים ובעיקר נטול גשם. לדברי בועז המכנה המשותף של אהבת האופניים, הרכיבה והבנייה (+בירה...) גרם ל"מגדל בבל" זה של רוכבים ובנאים להתערבב, להתאחד ולדבר באותה שפה תוך שניות. האירוע שנמשך במשך שבועיים התנהל בסגנון "קייטנת בניה" כפי שמגדיר זאת בועז, במקום שוקו, לחמנייה, משחקי בריכה ומדריכות צעירות, היו אלה מחפרונים, מסורים, עטי חפירה, בירה בכמויות והמון דידי שניידר. ביום הראשון ל"אירוע" הועלו 12 הנועזים לראש ההר ותוך כדי "בונדינג"

בונים את ה"Evil Eye"

דידי כאמור הוא אחד מבוני המסלולים הפורים והמשפיעים בעולם, ברזומה של אלוף ה-BMX בדימוס זה, מספר לא מבוטל של פארקים אותם בנה וניהל בעיקר ברחבי אירופה בכללם כל מסלולי הראווה והתחרויות של תערוכת הירובייק מאז 1992, מסלול Willingen המפורסם מהסבב העולמי וכן מספר פרקים מחוץ לאירופה שהמפורסם בהם הוא - Putrajaya Bike Park הענק במלזיה. בבעלותו של האיש הפעלתן הזה גם חברה להפקת אירועי אופניים ותחרויות אקסטרים, לכאורה משאת ליבם של רבים העוסקים בתחום אך דידי הוא יותר מכל בנאי כפי שהוא מעיד על עצמו והכמיהה שלו למעדנים, מחפרונים ומסורי שרשרת, חזקה יותר משאר עיסוקיו. במסגרת קשריו הענפים עם חברות אופניים מסחריות ועם נותני חסות לתחום, הצליח דידי לממש חלום ישן ו"להרים" אירוע אופניים מתמשך שכולו יוקדש לבניית המסלול ולא לרכיבה עליו כפי

חברתי על בירה מקומית משובחת הם בחרו יחד את תוואי המסלול המיועד ואת חלוקת האנשים למקטעים השונים. סגנון הבניה לא נכפה בשום דרך על ידי דידי, כל אחד בחר את קטע השביל שלו והוא היה הבלעדי בתכנונו, כאשר דידי וצוות הפארק משמשים כתומך טכני וכל יתר הבנאים מסייעים בבניה ו"על הדרך" לומדים. באופן טבעי, נטו הצפון אמריקאים לבנייה של אלמנטים מלאכותיים ובעז פנה לדבר שהוא בקיא בו יותר מכל, בנייה בעפר מקומי. מבחינתו של דידי היו רק שני כללים עליהם החבורה הייתה צריכה להקפיד. הראשון, המסלול חייב כאמור "לזרום" - תפיסת עולמו של דידי היא זרימה, זרימה ועוד זרימה. לטעמו גם במסלול טכני, איטי ועתיר אלמנטים יש לשמור על זרימה ועל רף הנאה גבוה של הרכב לכל אורך המסלול. הכלל השני והחשוב מכל הוא שימור אווירת אירוע בכל תנאי וחלילה לא אווירת אתר בניה. סדר היום החל בארוחת בוקר משותפת ולצורך עיכול מהיר וכניסה לאווירה, המשיך לסשן דירטים וקפיצות בעידודה של העז האוריינטלית שלנו - בועז "העז" גורן שבא חמוש בחוצפה ובהומור הישראלי אשר סייעו לו בתוקף תפקיד ליצן החצר של החבורה. מן הסתם בחבורה שכזאת מהלך הבנייה עצמה היה גם הוא מלווה בלא מעט קטעי רכיבה ל"בדיקת האלמנטים" וכפי שבעז מפליא ומספר, המון הומר שחור, הפרשות גוף ושאר דברים לא לפרוטוקול... על פי המסורת המקומית היה מסתיים כל יום בנייה כזה בפסטיבל בירה פרטי עם הגרופים הצעירים כקהל משולהב מהאלילים הבינלאומיים. בועז מספר כי באחד הערבים אף התגבש בספונטניות סוג של ערב "סרטי עמים" בו הציגו כל אחד מהבנאים את המסלולים המקומיים בעזרת סרטים מהבית.

בשם האב הבן ורוח הקודש

לאחר שבועיים של "אירוע" התגבש לו השביל, לדברי בועז זהו ללא עוררין השביל המדהים ביותר עליו רכב. השביל ארוך ומורכב, עתיר אלמנטים משלל סגנונות ודורש שליטה במיומנויות רכיבה מדיסציפלינות מגוונות. השביל כה לא טריוויאלי עד שרוכבים מוכשרים כמו "הבונים" היו צריכים ללמוד אותו על מנת לפצחו במלואו. יתרה מכך בועז מספר כי מכלל הבונים הצליחו רק חמישה לגמוע אותו ב"מכה אחת" וכמובן הבינ"ל שלנו בועז "העז" גורן היה אחד מהם - ממש גאוה ישראלית... את חשיבותו של האירוע לקהילה המקומית ניתן היה ללמוד מפסטיבל חנוכת השביל. הפסטיבל שקיבץ אליו אנשים רבים וחשובים מהסביבה כלל אקספו גדול ומופע ראווה מקומי, כאשר את שיא הפסטיבל עתיר הנאומים חתם הבישוף המקומי בלא פחות מהטבלה קתולית מלאה של השביל החדש, למען יגדל, יתפתח ויביא גאוה לבוניו (ואם אפשר שלא יהרוג אף אחד...). תארו לעצמכם רב מקומי מגיע לפסגת גבעה מיוערת, ע"מ לקבוע מזווה ולברך סינגל חדש... יש עוד לאן לשאוף.

להערות ותגובות : arikfe@gmail.com